Mizah

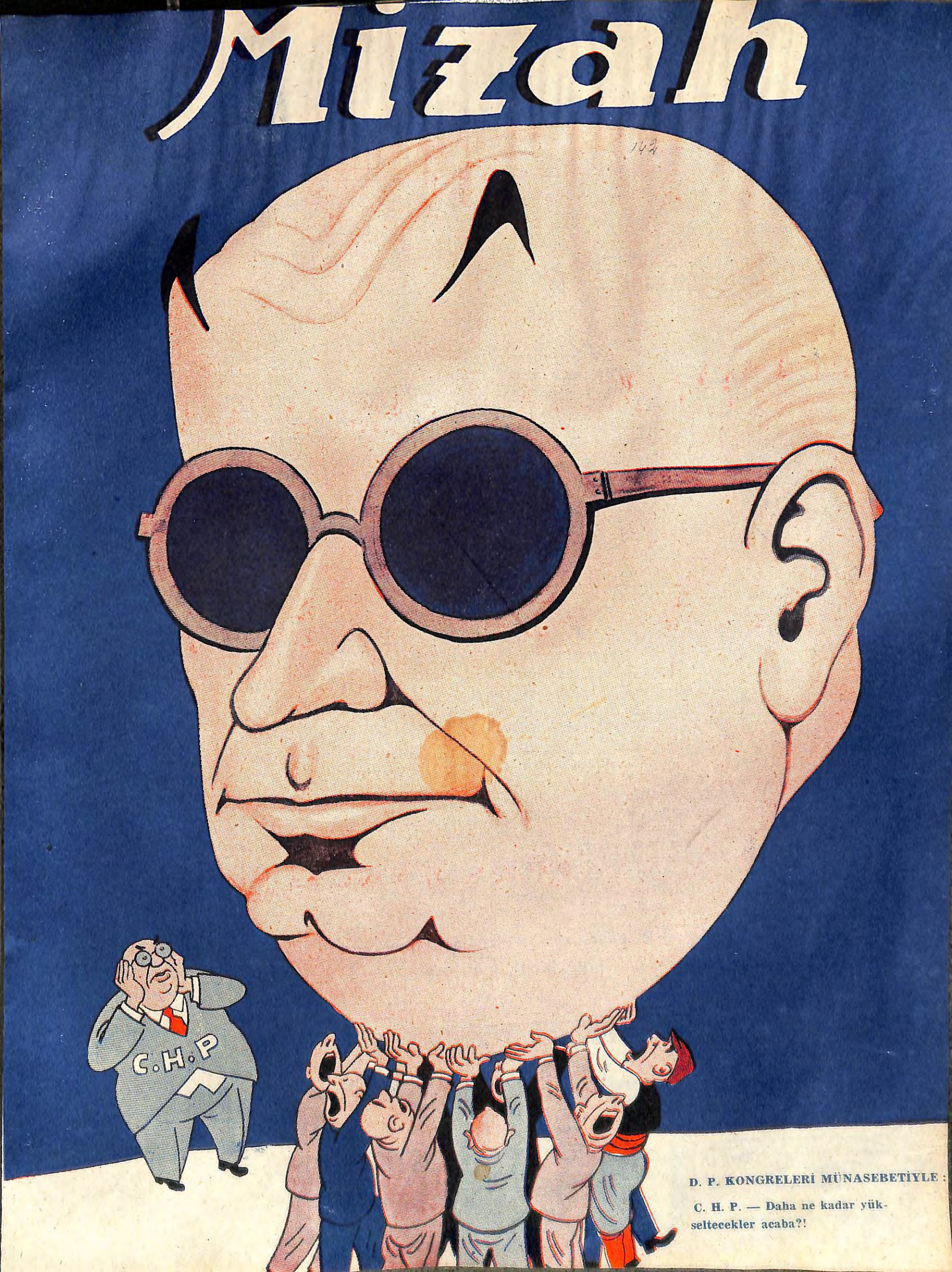

D. P. KONGRELERİ MÜNASEBETİYLE :

C. H. P. — Daha ne kadar yükseltecekler acaba?!

FIKRALAR

MASA

Halil Lûtfi Dördüncü eve bir yemek masası almak üzere Bitpazarını dolaşıyordu. Bir tanesini gözüne kestirdi, fakat fiyatını çok bulunca bir bahane uydurdu :

— İyi hoş ama, bacakları biraz kısa.

Dükkâncı güldü:

— Aman beyim, nasıl olur! Görüyorsunuz işte: Dördü de yere değiyor .

MÜBALÂGA

Muharrir Nizamettin Nazif iki kangal sucuk almıştı. Pastırmacı :

— Kâğıda sarayım mı? diye sordu.

Nizamettin Nazif:

— Hayır, hayır, dedi. Zahmet etmeyin. Kâğıda sarılır mı hiç! Yuvarlaya yuvarlaya götürürüm..

ALÂKA

Raşit Rıza, hatıralarını anlatıyordu :

— Hatırlar mısınız? dedi, Necip Fazılın son piyesinin temsilinde bütün seyirciler yerlere serilmişlerdi..

Sordular:

— Kahkahadan mı?

— Hayır, esnemekten...

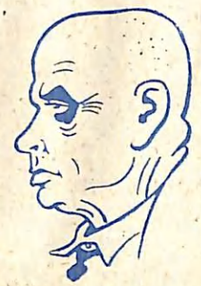

YATMA MESELESİ

Bir hasta Dr. Hafız Cemale sordu:

— Ne tarafa yatmalı, doktor?

— Benim vizitenin üzerine yatmayın da, nasıl yatarsanız yatın!

ZİYARET

Avukat ve hanende Suat hırsızlık suçundan mahkemeye düşen bir adamı kurtarmış, mahkemeden beraet kararı almıştı.

Adam ayrılırken onun elini sıktı:

— Allah ömürler versin, abukat bey, dedi. Bu iyiliğinizi hiç unutmıyacağım. Ara sıra sizin yazıhaneye uğrarım.

Avukat ve hanende Suat hemen atıldı:

— Her halde gece gelmezsiniz, değil mi?

YARIM KALAN İŞ

Adam çatır çatır övünüyordu:

— Ben kendi kendimi yetiştirmiş bir adamım.

Mustafa Şekip Tunç başını salladı:

— Tahmin ediyorum. Fakat kim karıştı da yarım kaldı?

TALİH

Basın Balosunda küçük bir gruptular. Söz, dönüp dolaşarak kadınlara gelmişti. Biri:

— Kadın hususunda hiç talihim yoktur! diye hayıflandı. Falih Rıfkı gıpta etti:

— Desene, talihlisin, birader

TEŞBİH

—Gazetede okudum: Amerikada öyle bir makine adam yapmışlar ki on kişinin işini görüyormuş. Tıpkı insan gibi çalışıyormuş.

Teknik Öğretim Müsteşarı Rüştü Üzel güldü:

— Hakikaten on kişinin işini yapıyorsa bunun neresi insan gibi!

YİNE KÂRLI

Salamon ortağını karşısına aldı:

— Bana bak, Mişon ,dedi. Şu kasada beş yüz lira vardı. Biliyorsun?

— Bilirim, Salamon.

— Pek alâ .Anahtarın da biri sende, biri bendeydi ve bizden başkasında anahtar yoktu...

Mişon hemen onun sözünü kesti :

— Anladım, Salamon. İki yüz ellişer lira verelim, mesele halledilsin, demek istiyorsun. Pek alâ, kabul!

DERT

Halikarnas Balıkçısı arkadaşına sordu :

— Mevcut olmayan bir şey insana dert olur mu?

— Olmaz.

Halikarnas Balıkçısı meyus meyus tekrarladı:

— Oluyor be birader! Param yok. Bu bana dert oldu...

2. sayısı da YARIN sabah erkenden kapışılacak olan magazin :

PERİ

Sayı: 142

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idaren eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

Sayı: 142 — Cilt 6. FİATI 25 KURUŞTUR 25 Mart 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı. No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

ATLADIK PAKTI

ATLANTİK Paktı bizim için (atladık paktı) oldu. Dış Bakanımız bu meselede umduğumuz gibi bir muvaffakiyet gösteremedi... Mecliste verdiği izahatı inceleyen milletvekillerinden birinin bu vaziyet karşısında bütün milletin dış siyaset bahsinde birleşmek lüzumuna dair olan irşadını gazeteler sıcağı sıcağına bir muvaffakiyet nişanesi gibi gördüler. Halbuki milletvekilinin sözü müşkül anlarda ancak kendimize güvenmek lâzım geldiğini bir kere daha belirtmekti. Zaten Atlantik Paktının ancak yedi düvel tarafından imzalanmasının akabinde Dış Bakanının Amerikaya gideceği haberi vaziyeti açıklıyordu.

Paktı imzalıyan yedi düvel, bize 7 rakamını düşündürdü:

Bektaşi fıkarasından biri eşeğine binmiş giderken yolu sarp bir araziye uğrar, ihtiyatkâr adam eşekten iner... Fakat aksi olacak, hayvanın birden ayağı kayar, uçuruma doğru sarkar, bektaşi de çemenderin kuyruğuna yapışır; feryada başlar:

— Kırklar, üçler, yediler!!.. Yetişin imdada... Eşeğim gidiyor... Yetişin!.. İhtiyarım, takatim kalmadı... Kurtarın beni bu badireden! Kırklar... Üçler.. Yediler... Medet!

Bakar ki gelen giden yok... Vaziyet de yine eskisi gibi...

Öyleyse... der... Eşeği koyuveriyorum .Savulun!.. Aşağıda kimse olmasın... Bari bir kaza çıkarmayalım!

MİZAHÇİ

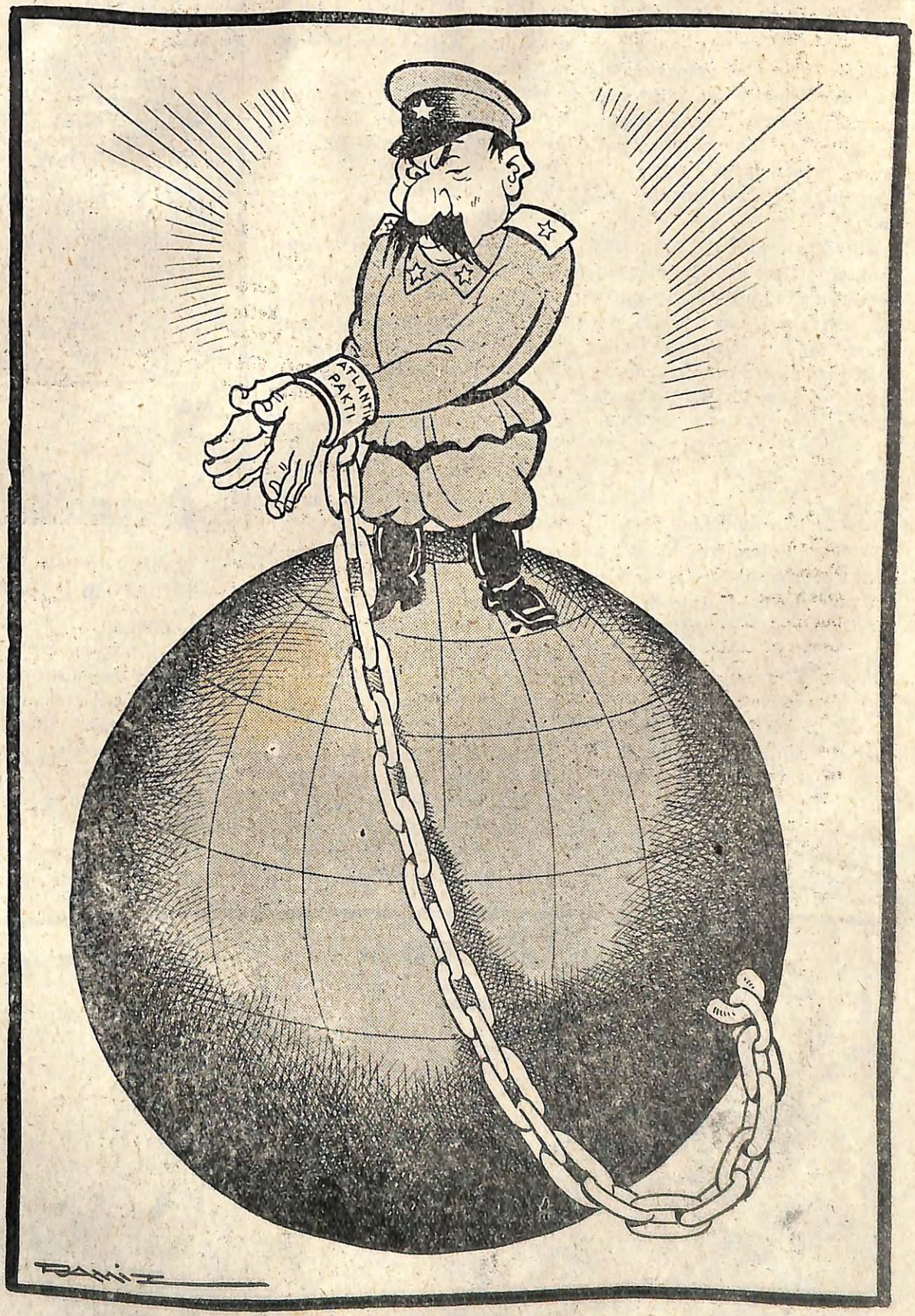

Rusya — Eninde sonunda dünya elime egçecek dememiş miydim?!

Sabır taşı

Yazan : Refi' Cevad ULUNAY

Hükûmet bir şikâyet bürosu kurdu. Dairelerde «Bugün git, yarın gel!» diye sallamaya uğrayanlar buraya koşarak dert yanacaklar. Şimdiye kadar bu işi gazete idarehaneleri görürdü. Hattâ bir arkadaş masasının yanındaki duvara «fıkracı dert dinlemez!» diye bir levha asmıştı. Buna rağmen her gün ziyaretçiler gelip dert yandıkları, o da ister istemez dinlediği için muziplerden biri levhanın üstüne üç kelime ilâve etmiş ve yazıyı «fıkracı dertten başka bir şey dinlemez!» şekline sokmuştu.

Hükûmet, şikâyet bürosu açmakla dertlere deva bulmuş sayılamaz. Çünkü bu tedbir nihayet tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan çıkar gibi fasit bir daireye benzer; içinden çıkılmaz. Zira bir gün bakarsınız ki şikâyet bürosu da bunalır, o da şikâyet etmek ister. Fakat kime gidecek?

İyisi mi? Böyle yapacağımıza şikâyet bürosunu kaldırmalı. Yerine eski masallardaki sabır taşını getirtmeli. Bu taş nerede bulunur? Bahr-i-Kulzumda mı? Devlerin, cinlerin ülkesinde mi? Çin seddinin ardında mı? Argonotların altın yapağı diyarında mı? Nerede ise oraya bir heyet göndermeli, sabır taşını getirmeli. Şehrin merkezine bir makam hazırlayarak oraya oturtmalı.

Masallarımızda peri padişahının kızı, şehzadeye tutulur: O da ona yüz vermez. Kız: «Esen rüzgârlardan onun ıtrını alıyorum. Ülkeler aşarak hâkipayine gittim. Ayaklarına kapanarak saçımı süpürge ettim. Bir kere dönüp bakmadı! Söyle ey sabır taşı! Sen olsan ne yaparsın?» der demez efsunlu taş babahindi gibi kızarır, morarır ve şişermiş. Nihayet o hale gelirmiş ki taş dayanmaz, çatlar paramparça olurmuş.

Masal bu ya... Biz de sabır taşını buldurmuş ve hazırladığımız yere koymuşuz. Başına geçiyoruz:

— Ey sabır taşı! Sabır taşı! Allah bize cennet gibi bir vatan vermiş .Havasında letafet, suyunda halâvet, toprağında bereket var. Bu feyizli memlekette ağız tadiyle ekmek yiyemiyoruz, kana kana bir su içemiyoruz. Sen bizim yerimizde olsan ne yaparsın?

der demez sabır taşı kızarır, morarır ve tabiî alabildiğine şişer. Arkadan:

— Ey sabır taşı! Sabır taşı! Allah bize elimizin uzanacağı kadar yakın bir yerde Türk kullarım kışın üşümesinler diye siyah pırlanta madeni ihsan etmiş. Biz, bir avuç halkımıza bu hayat verici maddeyi bir türlü tevzi edemiyoruz; tirtir titriyoruz. Sen bizim yerimizde olsan ne yaparsın?

Sabır taşı elvan renklerle şişecek, belki de öfkesinden olduğu yerde biraz yürüyecek.

Yine devam edeceğiz:

— Ey sabır taşı! Sabır taşı! Her medenî memlekette tramvaylar ,otobüsler...

Sabır taşı fazlasını dinliyemiyecek. Âdeta homurdanacak... Biraz hiddeti geçtikten sonra:

— Ey sabır taşı! Sabır taşı! Bizim başımızda bir belediye var ki...

Sabır taşı, yerinden bir iki hoplayacak...

— Sabret... ey sabır taşı! Bu güzel şehrin ortasında madenî eşya namı altında cephane fabrikaları açılıyor, günün birinde patlayıp bir çok vatandaş parça parça olarak ölüyor da Belediyenin bundan haberi olmuyor... Sen bizim yerimizde olsan ne yaparsın?

der demez olduğu yerde yuvarlanmağa başlıyan sabır taşı «çat» diye ortadan ayrılarak her parçası bir tarafa dağılacak!

— *Artık yollar da ziftlenecekmiş...*
— *Ziftlenmek varsa yolsuzluktan kurtulamayız ki!*

— *Şimdi Ankaradakilere hak veriyorum..*
— *Neden ağa?*
— *İşte yükseğe çıktığımız halde köyün içindekilerin nasıl yaşadıklarını bir türlü göremiyoruz!*

Olur mu?

Her hüsnü olanda ân olur mu?
Her cismin içinde cân olur mu?

Cevher bulunur mu her adamda,
Her er kişi pehlivân olur mu?

Gül, lâle biter mi her zeminde,
Her bahçede erguvân olur mu?

Gönlüm gibi her günül cihanda,
Bâzîçe-i dilberân olur mu?

Her yosma veda' edip cefâya,
Uşşâkına mihribân olur mu?

Mâtem tutanın güler mi vechi,
Sevdâ-zede şâdmân olur mu?

Pîr olduğu demde her muharrir,
(Yalçın) gibi ter-zebân olur mu?

Her desti kalem tutan mücâhid,
(Bâbân) ile hem-inân olur mu?

Unvânı (İnan) da olsa hattâ,
Her şahsa, kuzum, inân olur mu?

Bir hamlede bürc-i kahrı sarstı,
(Çağlar) gibi kahramân olur mu?

Hâlâ acebâ bu memlekette,
Şakşakçı pür izz-ü şân olur mu?

Hâlâ, hareketsiz, âtıl olmak,
Yükselmeğe nerdübân olur mu?

Zannetme kımıldar (İktidâr)ı,
Mevtâ damarında kaan olur mu?

Yahşîse de şimdilik (Günaltay),
Bir gün o dahî yamân olur mu?

Âhir uyanır mı (Lûtfi Kırdâr),
İstanbula pâsbân olur mu?

Yârap şu felekten âh bilmem,
Bir kâm alacak zemân olur mu?

Yâ böyle devâm edip bu devrân,
Ahvâl-i vatan dumân olur mu?

RÂSID

— *Bak emmi, bizim gasabanın gecesini yapıp eğleneceklermiş..*
— *Yirmi beş senedir eğlendikleri yetmiyor mu ki?!*

— *Bizim veled çok çapkın bir şey oldu, mütemadiyen kadın peşinde koşuyor.*
— *Aldırma azizim, kadın peşinde koşmaktan kimseye zarar gelmez, asıl tehlike kadını yakalayınca başlar!*

Hâkim — İki kişi sandalya ile birbirlerine vurarak kavga ediyorlarmış, bunu gördüğünüz halde niçin müdahale etmediniz?

Sanık — Üçüncü bir sandalya yoktu da ondan efendim!

— Haberin var mı kocacığım, yarından itibaren piyano dersi almağa başlıyacağım...
— Güzel, o halde ben de sinir bozukluğuna karşı ilâç almaya başlıyayım!

Cuma Selâmlığı

Eski meddahlar masallarına başlarken «isim isme benzer... semt semte... Geçmiş zaman söyliyeceğiz!» derler. Biz de şu köhne Bab-ı-âlinin hiçbir zaman küllenemiyen hatıralarını karıştıracağız:

İkisi de Mihran Efendinin (Sabah)ında muhbirdiler. Birinin adı İhsan, ötekinin Todori idi. İhsan, yaz kış keten elbise giyer, elinden şemsiyesini bırakmaz ve karşı haberlerini toplardı. Donanma günleri de Kavaktan Beşiktaşa kadar Boğaziçini bir günde yaya olarak iner, o devrin bütün ricalinin yalılarına uğrar: «... Beyin sahilhaneleri işbu rûz-i-meyamen efruze lâyık bir surette binlerce kanadil-i-süreyya misîl ile reşkâveri encûm olmuştur.» gibi basma kalıp bir cümle mukabilinde her yalıdan bir iki mecidiye koparırdı.

İhsanın can ciğer arkadaşı Todori Karamanlı idi. Ne zaman böyle bir vurgun vursalar bütün parayı ikisi bir gecede hovardalıkta yeyip bitirmek usuldendi.

Yine bir perşembe akşamı iki arkadaş buluştular, şöyle bir program çizdiler:

— Bu gece adam akıllı bir papaz uçuralım. Sonra Paskonun oteline düşeriz... Sabahleyin d ecuma selâmlığına gider, oradan matbaaya döneriz.

Programın ilk kısmı noktası noktasına tatbik edildi. Yalnız papaz değil ,metropolit, despot, hattâ patrik bile uçuruldu. Tabii bu kadar kelli felli adamlar uçuncaya kadar iki arkadaş tamamiyle «zom» oldular.

Paskonun oteline gitmek değil, yeni yürümeğe başlıyan çocuklar gibi oldukları yerde durucuk duruyorlardı. Sokakta ikide bir duruyorlar. Birbirlerine sarılarak ağlıya ağlıya öpüşüyorlar, İhsan:

— Ah! Todori kardeşim... Ben yok mu ben...

diye bir cümleye başlıyor... Öteki de:

— Haklısın... İhsancığım...

diye sözde cevap veriyordu.

İkisi de oldukalrı yerde yıkılacaklarını anladılar ve Yüksekkaldırımın yan sokaklarında bir viraneye kadar sürüklendiler, tahtaperdenin yanında kıvrıldılar. İki sokak köpeğinden birini İhsan, ötekini Todori yastık yaparak sızdılar ve horul horul uyudular...

Uyandıkları zaman güneş çıkmış, her taraf aydınlanmıştı.

— Yahu !Ne olmuşuz?.. Todori...

— Sorma. Ağzımın içi çiriş çanağına dönmüş.

— Para yok ki bir işkembe çorbası içelim.

— Şimdi çorbayı bırak... Cuma selâmlığını kaçıracağız. Buradan oraya hayli mesafedir.

Yola çıktılar. Beşiktaşa geldiler... Camie gittiler... Etrafta hiç bir hazırlık yoktu. Halbuki her zaman oralarda büyük bir kalabalık olurdu. Birbirlerine baktılar... İhsan:

— Acaba saltanat tebdili filân mı oldu?

— Sus be İhsan... Başına belâ gelir...

Kimseye bir şey söyliyemiyerek oralarda biraz dolaştılar; muvakkithanenin saatine baktılar; tam namaz saati...

Nihayet İhsan dayanamadı. Camiin yanıbaşında ufacık barakasında pabuç tamir eden ihtiyar bir eskiciye yaklaştı:

— Baba... dedi .Bugün cuma selâmlığı burada yapılmıyor mu?

— Hangi cuma selâmlığı?

— Basbayağı cuma selâmlığı..

İhtiyar güldü :

— Oğlum! dedi. Cuma selâmlığı dün yapıldı. Siz gününüzü şaşırmışsınız. Bugün cumartesi..

Tersyüzü döndüler. Artık konuşmuyorlardı. Bir hayli gittikten sonra İhsan sordu.

— Nereye gidiyoruz Todori?

— Matbaaya...

— Matbaaya nasıl gideriz? Süpürge sopası ile kovarlar.

— Çalışmaya gitmiyorum. Benim bu aydaki ansonttan iki çeyrek alacağım kalmış olacak. onu alacağım .

— Benim o kadar da alacağım yok. Belki üste borçluyum. Sen on kuruşu al gel. Beni Çakırın meyhanesinde bul... Bekliyorum. Ekeyim deme... Param yok. Rehin kalırım ha!

Tek keramet

Eşref saate rast gelirse...

Dilerim, Hak Teâlâ hakkı muzaffer ede;
Hakka karşı geleni hâk ile yekser ede!
Halka hüsn-i hizmeti dokunduğu müddetçe
Günaltayın yerini mihrâb ü minber ede!
Erişirgil, şimdilik bucakları hazfedip,
İlçelerin adını tez günde ezber ede!
Çıkar belki rakamlar hatırından zamanla;
Barlas, nutuklarını hemen der defter ede!
Var, diyorlar, Doğuya bir öğretmen seferi;
Hemen Banguoğluyu Rabbim berâber ede!
İşçiler sofrasında bağdaş kuran Sirere
Kaynamamış Terkosu ayniyle Kevser ede!
Hulâsa, her birini bir yolda teşvîk edip
Demokrasi işini az çok müyesser ede!
Yine hep lâkırdıda kalacaksa vaidler
Bunların encâmını onlardan beter ede!
Ozan! Rabbim bu halkın arzuları önünde
İçi taştan olanın üstünü mermer ede!

DELİ OZAN

— İnsan ilk aşkını unutamazmış derler, acaba doğru mu?

— Bilmem ki, hangisinin ilk aşkım olduğunu unuttum bile!

FIKRALAR

PİYANO

Mişon Salamondan taksitle piyano almıştı. Rebeka piyano öğreniyordu. Fakat taksitler ödenmeyince Salamon bir gün hamal yolladı, piyanoyu istetti.

Rebeka hamalları yukarı aldı, piyanoyu gösterdi:

— Alın! İndirin aşağı!

Mişon telâşla koştu. Karısının kulağına eğildi :

— Hani ben sana, piyanonun taksiti için yüz lira vermiştim... Onu ver de piyanoyu bıraksınlar.

Rebeka başını salladı:

— Vereceğim. Hele bir aşağı indirsinler. Piyanoyu alt salona almak niyetindeyim.

DİKKATLİ HESAP

— Bir ay içinde otomobilinizle beş kişiye çarpmışsınız, doğru mu?

— Doğru değil, hâkim bey. Bunlardan biri ayni adamdır: Kendisine iki kere çarptım...

— Ah kardeş, öyle mesudum ki tarif edemem, nihayet arzuma muvaffak oldum. Ne zamandanberi istediğim adamla evlendim..

— O da bir şey mi, asıl başkasının istediği adamla evlenebilmeli!

Hikâye

Pusula

Yazan
VİR-GÜL

Arkadaşım pek kederli görünüyordu .

— «Ne o?» diye sordum. «Karadenizde fırtına mı var?.»

— «Hayır,» dedi. «Vardı. Hem de öyle bir fırtına ki, geldi geçti ama, benim de ciğerime geçti.»

— «Hayret!» dedim. «Senin Karadenizde gemilerin olduğunu bilmezdim. Onlar mı battı?»

Acı acı güldü:

— «Gemilerin lâfı mı olur, birader! Ben battım, ben!»

— «Pek bilmece gibi konuşuyorsun,» dedim. «Şunu adam-akıllı anlatsana.»

Anlattı:

***

Benim bir karım vardır, bilirsin. Bir de sevgilim var: Onu bilmezsin. Şeytan bu: Beni de kandırdı ,senin bildiğin karımın üstüne bilmediğin o kıza abayı yaktım.

Ama ne kız! Görsen, vallahi, abayı değil, arabayı bile yakarsın. Sonra o da seni yakar, o da başka mesele .Beni de yaktı ya!

Kız mektepli .Zaten bunların alaylısı da, mekteplisi de ayni derecede tehlikeli. O babasından, ben karımdan gizli buluşuyor, görüşüyor, ve... konuşuyorduk. O mektepten, ben yazıhaneden azat olunca Bob Stil pastahanesinde mülâki oluyorduk. Bilirsin: Şimdiki pastahanelerde sade garsonlar kahve, çay kaynatmıyorlar, müşteriler de epey şeyler kaynatıyorlar.

Uzatmıyalım, biz de - karınca kararınca - kaynatıyorduk. Her pazartesi, perşembe, saat üç buçuk, dört arası... biz oradaydık. Bu böyle uzun müddet devam etti. Fakat...

Geçen pazartesi gittim, kız gelmedi. Beşe kadar bekledim, yok! Boynum bükük, içim çökük.. döndüm geldim. Perşembeyi iple çektim .Daha saat üçte Bob Stil'deydim. Üç buçuk oldu, yok; dört oldu, yok; beş oldu, yine yok...

Gel de sen merak etme.

Sen belki etmezsin, ben ettim. Lâkin elden ne gelir!

Bu yaştan sonra, gidip de mektep kapısında kız bekliyemem ya! Çaresiz, pazartesiyi bekliyecektim...

Pazartesiye kalmadı, haber geldi. Hem de esrarengiz bir şekilde:

Cuma akşamı, evde oturmuş, gazeteye göz gezdiriyordum. Birdenbire, masanın altında ayağımın dibinde, dörde katlanmış, ufak bir kâğıt gözüme iliştı. Açı pbakınca gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Kâğıtta şunlar yazılıydı:

«Pazartesi saat dörtte B. S. de.»

Ne kadar sevindim, bilmezsin! Sevincimden az kalsın kâğıdı yutacaktım. Fakat aklım başıma geldi: Hemen sobaya attım: İyi ki atmışım: Biraz sonra karım geldi, başıma dikildi. gözlerini üzerimden ayırmıyor, âdeta yüzümden bir mânâ sezmek ister gibi bakıyordu.

Ben, tabiî, hiç oralı olmuyordum. Fakat, bir yandan gazeteyi okur gibi yapıyor, bir yandan da düşünüyordum: Nasıl olmuştu da sevgilimin pusulası eve kadar gelmişti? Evi bilmesine imkân yoktu. Bilse bile böyle bir budalalık yapmıyacak kadar zekiydi...

Bu muammayı nihayet - aklımca - hallettim:

Kız bu pusulayı her hangi bir vasıta ile yazıhaneye göndermişti. Hademe her halde ben yokken getirmiş, masanın üzerine koymuştu. Ben de görmeden üzerine gazeteyi kapamış, gazete ve diğer kâğıtları toplarken onu da beraber alıp çantama atmıştım. Şimdi de gazeteyi çantadan çıkarırken yere düşmüştü .

Bunu böyle hallettim ya, cumartesiyi, pazarı, azıcık bir kalp huzuru ve biraz da hayalât ve tahayyülâtla geçirdim. Pazartesi oldu. Öğle oldu, nihayet saat üç buçuk oldu, ben yola düzüldüm. Ben dörde çeyrek kala oradaydım, tam dörtte de...

...karım içeri girdi.

İlk aklıma gelen şey kahramanlığın esas kaidesi oldu: Kaçmak! Fakat nasıl gidebilirdim: Biraz sonra sevgilim gelecekti.

Peki ama, karımın burada ne işi vardı?...

...dememe kalmadı, içeri bir adam girdi ve onun seçtiği köşeye doğru yürüdü. Aynada görüyordum: Başbaşa verip fısıldaşmaya başladılar. Fakat ben diken üstünde oturuyordum: Karım başını bir çevirecek olsa beni görecekti...

Lâkin, aşk bu, birader! İnsana öyle cesaret veriyor ki! Bu büyük tehlikeye rağmen orada oturdum ve bekledim...

***

Arkadaşım sigarasını tazelemek üzere durmuştu.

Merakla: «Geldi mi?» diye sordum.

Sigaradan bir nefesle beraber içini e çekti:

— Ne gezer! O heyecân-ı pürhalecan için de tam beşe kadar bekledim. Sonra kaşla göz arasında dışarı kaçtım. Ertesi gün sevgilim telefon etti ve meseleyi ancak o zaman anladım: Meğer o bana pusula falan yollamamış. Evde bulduğum kâğıt karıma dostundan gelen randevu pusulasıymış. Senin anlayacağın: Ben pusulayı şaşırmışım, azizim!

— *Gız Ayşe, haydi bizim eve gidelim de şehercilik oynayalım.*

— *Peki, kim kimi gandıracak?!*

Çömezin Röportajları: 142

Şundan Bundan..

Çizen: RAMİZ

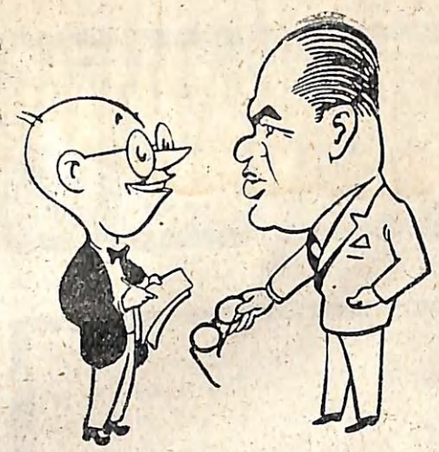

— İstanbul Belediyesi Mezarlıklar Müdiriyeti cenazelere yetişemiyormuş, ne dersiniz?

— Bu yakında kesreti mevta olduğundan ölecekler iki üç gün evvel haber versinler!

— Trenlerimizde üçüncü mevkilere de yatak yapılacakmış, sevindin mi?

— Ben ne sevineyim, tahtakurulariyle pireler sevinsin!

— Çeşmede bir vak'a olmuş, belediye reisi de oğullariyle birlikte jandarmaları dövmüş.

— Anlaşılan belediye reisi jandarmayı da halktan zannetmiş olacak!

— Millî takım Viyanada bir sıfır yenilmiş. Bizi yükten kurtarmışlar.

— Ne gibi?

— Senin anlıyacağın, omuzda taşımaktan kurtulduk!

— Kaymakamın biri Demokrat başkanlarından birine hoşt köpek, demiş.

— O da ona (geç yiğitim geç) deseydi!

— Niçin Demokrat Parti Kongresinde doğan çocuğa Kongre ismi koydunuz?

— Hem eğlenceli, hem de mücadeleci bir adam olsun diye!

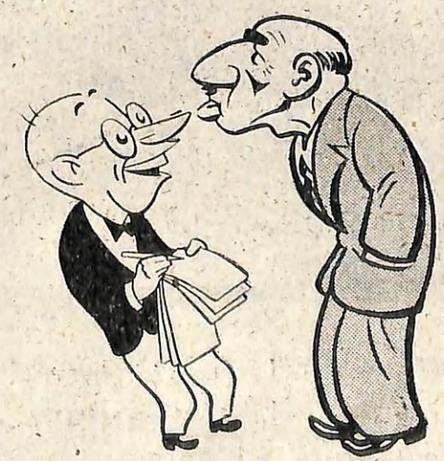

— Yahudiler Mısırdan toprak istiyorlarmış.

— Mısırlılar da toprak yerine kum versinler, Yahudiler oynardı!

— Sinemacılar Belediyeye, vergi yüzünden zarar ettiklerini söylemişler, ne dersin?

— Nasrettin Hoca gibi (şu kaşığı verin de biraz da biz ölelim) derim!

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Şimdi anlıyorum ki, rahat etmek ve ilerlemek için kuvvetli bir arka bulmak lâzımmış!

T. T. Postası

Ödemiş: Tahsin Kumaşlar ve Süleyman Kısabacak

S — Sıska Dayıcığım,
Tombul Teyzemiz sizi bazan yanında gezdiriyor, bazan da bir hamam bohçası gibi kolunun altına sıkıştırıp yola çıkıyor, sebebi nedir? Yoksa kendilerinin sinirli olması mı buna ve sizin günden güne zayıflamanıza sebep oluyor?

C — Azizim, mal canın yongasıdır. Ben de bizim refikanın malı ve onun canının, hattâ vücudünün yongası olduğum için yanından bir türlü ayıramaz. Zayıflığım değil, onun tombulluğu benim bu hüsnüniyetimden dolayı günden güne artmaktadır. Selâmlar..

KRAL FIKRALARI

KRALIN TEVAZUU

Eski İngiliz Kralı Yedinci Edward, seyahatlarından birinde, bulunduğu kasabadaki mektebi ziyaret ederken talebelere:

— Meşhur hükümdarlarımızdan, hangi kral ve kraliçelerin adlarını biliyorsunuz? diye, sordu... Talebeler, hep bir ağızdan:

— Kraliçe Victoria ile Kral Alfred, dediler.

Öğretmenin, talebelerden birinin kulağına, Krala belli etmeden, bir şeyler fısıldaması üezrine, çocuk ayağa kalkarak bağırdı:

— Yedinci Edward.

Kral gülerek:

— Yedinci Edward'ın zamanında hangi mühim hâdise olduğunu söyler misin evlâdım? diye sordu. Çocuk tereddütle kekeledi:

— Bilmiyorum efendim.

Kral gülerek çocuğu teselli etti:

— Üzülme evlâdım, ben de senden fazlasını bilmiyorum.

AUGUSTUS VE KARGA

İmparator Augustus, büyük bir zaferden sonra Romaya dönmüştü... Kurnaz adamlardan biri, bir kargaya: «Sizi selâmlarım, kahraman Augustus» cümlesini öğreterek imparatora götürdü. Augustus'un bu kuş pek hoşuna gittiğinden onu altı bin liraya satın aldı. Bunun üzerine İmparatora ayni cümleyi tekrar eden bir papağan daha, sonra bir saksağan takdim edildi. Augustus onları da satın aldı...

Bu harekete imrenen fakir bir kunduracı, bir kargaya ayni selâmı öğretmeye çalıştı. Fakat kuşun bu cümle bir türlü kafasına girmiyordu. Adamcağız her teşebbüsünden sonra:

— Vah vah, zamanıma ve emeğime yazık oldu, diye içini çekiyordu...

Nihayet uzun bir müddet sonra hayvan öğrenince kunduracı kuşu kaptığı gibi, İmparatorun yolu üstüne koştu. Ve haşmetmeap geçerken hayvancağız mahut cümleyi aynen tekrar etti. Fakat Augustus gülerek:

— Sarayımda kâfi miktarda yardakçı var, dedi. Bunun üzerine kuş sahibinden öğrendiği: «Vah vah, zamanıma ve emeğime yazık oldu» cümlesini hatırlayıp tekrar edince, İmparatorun pek hoşuna gittiğinden, öbürlerinden daha iyi para vererek kargayı satın aldı...

MEĞER NEDENMİŞ

Sabık Hollanda Kraliçesi Wilhelmina, Berlini ziyaretinde, rica edildiğinden, Kraliçeye gözdağı vermek için tertiplenmiş bir askerî merasimde hazır bulunuyordu. İlk olarak altı ayak boyunda, kabadayı tavırlı, askerler geçti. Kayser, genç kraliçeye, «Nasıl buldunuz?» der gibi baktı... Wilhelmina gülerek:

— Kâfi derecede uzun boylu değiller, diye başını salladı.

Biraz sonra yedi ayak boyundaki askerlerin teşkil ettiği bir alay geçti... Genç Kraliçe dudaklarından eksilmiyen tebessümile:

— Bunlar da matluba muvafık değiller, dedi.

Kayser'in:

— Kâfi derecede uzun değiller mi?. diye hayret ettiğini gören Wilhelmina izah etti :

— Demek istiyorum ki: Biz kanallarımızın kapılarını açıp da araziyi su altında bıraktığımız zaman, suyun yüksekliği sekiz ayak derinliği bile geçer!,.

Ecnebi Karikatürleri

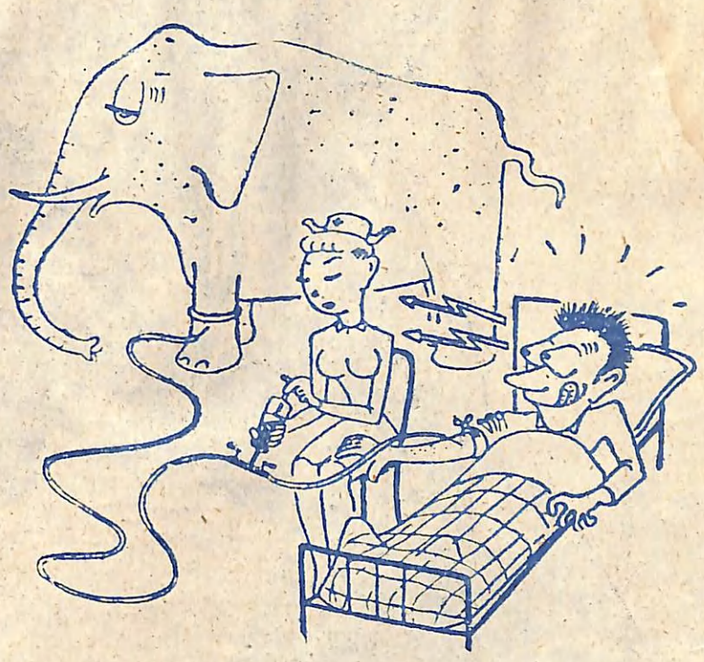

KAN NAKLİ

Hasta — Vay canıma, şimdiden kendimi fil gibi kuvvetli hissediyorum !

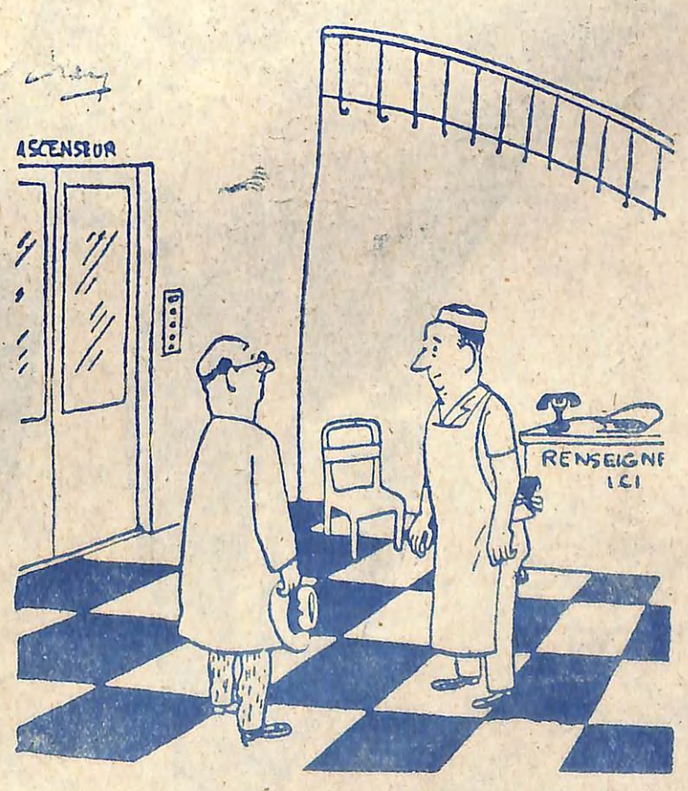

MORG'DA

— Eşinizin hususi bir alâmeti var mıydı?

— Evet, kekemedir!

Mizah

— *Ah bu ilkbahar fırtınası! Bütün gizli şeylerimi meydana çıkardı!*